

Ahogy délibábaszfalton labda gurul el,
 fejét veszik a régi ideálnak,
 nem így fogják hívni az utódját,
 csak a szerepe marad meg a mának,
 teste, feje, színe, öltözete más,
 te szolgálod ki, hinnéd,
 de ő szolgál téged, mint a vitrinben
 pocoló, poros régiségek,
 te sem vagy már más, mire megérted.

Korhad a terasz és korhad a korlát,
 vergődik romjain az egykori veranda.
 Míg rá nem talál az ígéretes telekre
 egy köpcös és mész propagandista,
 virágok fonják be szabad nyaranta.

Elmúlunk, mint a vonzalom,
 és elhalunk, akár egy akkord,
 nyírlevélzuhogás a cserépen
 az akkor és a vad kor,
 sötétben settenkedő vadak
 a falon a foltok, és a szellem a doh,
 ami árad a piszkosfehér falakból.

Turczi István

Leopold Bloom-nap, 2024

Langyos eső szítál már reggel óta.
 Hibbant derűvel fújtatok az Eccles Street sarkán.
 Az volt a terv, hogy ma *atmoszférában utazom*,
 beszívom a mítosz ózondús levegőjét,
 és átadom magam a dublini hangulatnak.
 No stressz, no para, Joyce házhoz jön.
 Sirályok totyognak felém az O'Connell hídról.
 A Davy Byrnes előtt megállok, rendelek egy
 Bloom-menüt, de burgundit nem kérek hozzá.
 A gorgonzolás szendvics így is piszok drága,
 és csorog rá a víz, hiába zsonglórködöm.
 Délig az eső kocsmazsongássá szelődül.
 Rá kéne gyújtani egy szivarkára. Kint még esik,
 bent nem lehet. Cuppogó léptek; laisztrügónok
 helyett pár istenből kihagyott arc hív, hogy igyak

velük. Nem firtatják, honnan jövök, mi hozott ide.
Az agyam zsúfolt, mint a sörfőzde. Fuck the English!,
kiabálják kórusban, nagy korsó „fekete szoknyás
szőke lányt” vedelve, és rendre a vállamat veregetik.
Az egyetlen jó hír, hogy a negyedik kört sem én fizetem.
Feladom; ennél több ma már aligha várható.
Egy napfényes koranyári délután visszajövök ide,
és sorban betérek szétáztatott álmaimba.

Főzőtojás

T. S. Eliot után,
még véletlenül
se szabadon

Egyenes háttal áll Pitkin
a jókora konyha közepén.
Soknevű érzések között
reggeli készül, nem regény.

A régivágású hentes,
Mr. Grinsdale segédjeként,
fürgén vagdos húsokat,
tepsiben süti a lepényt.

Ki mondja, hogy boszorkányság?
A konyhaisten valaki más.
Tán Sandwich grófjára gondol,
az asztalon hat főzőtojás.

A szűk kemencepárkányon
megkopott, családi képek.
Soha nem kérdeztem róluk:
ködbe fült, gomolygó emlékek.

Ritkán szól, csak kétbalkeze jár.
Maga az éber alázat.
Bántja őt Lindy némasága.
Betölti az egész házat.

A hely amúgy régtől kopár,
mint a festetlen kínai váza.
Ki gondolná, hogy ez lesz a
Mennyei Műveletek Háza.

Egyenes háttal áll Pitkin,
tudja: még mindig itt vagyok.
Elárulnak az agyába vésett
rések, ívek és hajlatok –

amit az idő meghagyott.

Kamarazene

Napnyugta kelyhében
nyarat sirat
a fák közt összeült
madárzsinat.

Ahogy most felnézek,
át a tű fokán,
felhők lágy selyme száll
fák ágbogán.

Ismerős hangok, régi
partitúra.
Az idő csiszolta magány
alakúra.

Árnyékod villan, túl az
ajtórésen,
jöttödre áthajol az
én az énen.

